จดหมายฉบับที่ 51
ถึงนายกรัฐมนตรี+รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

นำเสนอเมื่อ : 14 มี.ค. 2559

จดหมายถึง นายกรัฐมนตรี+รมว.กระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 51

เรื่อง สาเหตุความล่าช้าของการขับเคลื่อนการศึกษาไทย

รัฐบาลมีความจริงจัง+จริงใจในการเข้ามาแก้ปัญหาของประเทศตั้งแต่วันที่ 22 พฤษภาคม 2557 และมีนโยบายปฏิรูปการศึกษาไทยอย่างต่อเนื่องตรงประเด็นชัดเจน เวลาล่วงเลยมาเกือบ 2 ปี ภาพความสำเร็จค่อยๆเป็นไป และภาพงานอีกหลายอย่างยังไม่ชัดเจน มีสาเหตุสำคัญดังนี้

1.ปัญหาด้านวัฒนธรรมการทำงานไม่เปลี่ยนแปลง เจ้าหน้าที่ต่างๆ ในกระทรวงศึกษาธิการยังคงปฏิบัติงานเหมือนเดิมต่างคนต่างทำในเป้าหมายเดียวกัน ภาพความสำเร็จที่ปรากฏจึงริบหรี่เหมือนไม่มีความสำเร็จ....ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ

2.ปัญหาด้านการขาดผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ชัดเจนเรื่องคุณภาพ เราขาดผู้นำประเภทมีวิสัยด้านคุณภาพที่ชัดเจน+ชัดลึกและไม่สามารถปฏิบัติงานแบบ “หลอมรวมหนึ่งเดียว”ถ้าเปรียบเทียบเป็นวงดนตรี กระทรวงศึกษาธิการเป็นวงดนตรีที่มีจำนวนนักร้องนักดนตรีมากที่สุด...แต่ต่างคนต่างเล่นต่างร้องจนไม่เป็นเพลง

3.ปัญหาการติดตามเชิงระบบที่เน้นคุณภาพมากกว่าผักชี เรามีการติดตามที่ไม่เป็นระบบ ไม่กำหนดเส้นทางแห่งคุณภาพ (Road Map) ที่ชัดเจน ไม่มีหลักการนิเทศติดตามที่เข้าถึงผลลัพธ์ที่แท้จริง ไม่รู้ว่าคุณภาพคืออะไร ไม่มีเส้นพัฒนาการของงานที่บ่งบอกถึง “คุณภาพแท้” เป็นการนิเทศติดตามแบบ “กวนน้ำให้ขุ่น” เราจึงไม่สามารถจับปลาที่ต้องการได้...เราจึงได้แต่ผักชีมากมายและเป็นผักชีแบบกระจาย

ด้วยความเคารพอย่างสูง

นายครรชิต มนูญผล



จดหมายฉบับที่ 51



ถึง นายกรัฐมนตรี + รมว.กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง สาเหตุความล่าช้าของการขับเคลื่อนการศึกษาไทย

รัฐบาลมีความจริงจัง+จริงใจในการเข้ามาแก้ปัญหาของประเทศตั้งแต่วันที่ 22 พฤษภาคม 2557 และมีนโยบายปฏิรูปการศึกษาไทยอย่างต่อเนื่องตรงประเด็นชัดเจน เวลาล่วงเลยมาเกือบ 2 ปี ภาพความสำเร็จค่อยๆเป็นไป และภาพงานอีกหลายอย่างยังไม่ชัดเจน มีสาเหตุสำคัญดังนี้

1.ปัญหาด้านวัฒนธรรมการทำงานไม่เปลี่ยนแปลง เจ้าหน้าที่ต่างๆ ในกระทรวงศึกษาธิการยังคงปฏิบัติงานเหมือนเดิม ต่างคนต่างทำในเป้าหมายเดียวกัน ภาพความสำเร็จที่ปรากฏจึงริบหรี่เหมือนไม่มีความสำเร็จ....ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ

2.ปัญหาด้านการขาดผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ชัดเจนเรื่องคุณภาพ เราขาดผู้นำประเภทมีวิสัยด้านคุณภาพที่ชัดเจน+ชัดลึก และไม่สามารถปฏิบัติงานแบบ “หลอมรวมหนึ่งเดียว”ถ้าเปรียบเทียบเป็นวงดนตรี กระทรวงศึกษาธิการเป็นวงดนตรีที่มีจำนวนนักร้องนักดนตรีมากที่สุด...แต่ต่างคนต่างเล่นต่างร้องจนไม่เป็นเพลง

3.ปัญหาการติดตามเชิงระบบที่เน้นคุณภาพมากกว่าผักชี เรามีการติดตามที่ไม่เป็นระบบ ไม่กำหนดเส้นทางแห่งคุณภาพ (Road Map) ที่ชัดเจน ไม่มีหลักการนิเทศติดตามที่เข้าถึงผลลัพธ์ที่แท้จริง ไม่รู้ว่าคุณภาพคืออะไร ไม่มีเส้นพัฒนาการของงานที่บ่งบอกถึง “คุณภาพแท้” เป็นการนิเทศติดตามแบบ “กวนน้ำให้ขุ่น” เราจึงไม่สามารถจับปลาที่ต้องการได้...เราจึงได้แต่ผักชีมากมายและเป็นผักชีแบบกระจาย

ครรชิต มนูญผล
(7 มีนาคม 2559)